

רשמים מכנס אגודת המתרגמים

מרב רוזנבלום היא מתרגמת ומתורגמנית, בוגרת המחלקה בבר אילן בשנים 1998 (אנגלית) ו-2000 (ספרדית). רומן ראשון שתרגמה מספרדית, "אנחנו שאוהבות כל כך" מאת מרסלה סרנו, יצא לאור בהוצאת "ליברוס". רומן נוסף בתרגומה עומד לצאת לאור באותה הוצאה. היא לימדה עברית כשפה זרה בירושלים, במדריד, במוסקבה וכעת בסן פרנציסקו, שם היא מתגוררת בשנים האחרונות.

בכל פעם שמגיע לתיבת הדוא"ל שלי מסר מאגודת המתרגמים ובו תזכורת למפגש החודשי המתקיים בתל אביב, לבי נחמץ. לא כל שכן כאשר אני קוראת את האימליים הרבים המודים למארגנים על הערב הנפלא. כך גם הרגשתי בכל פעם שאחד מעמיתי חזר והילל באוזני את הכנס השנתי שנערך לפני שנה במעלה החמישה, כנס בלתי-נשכח שנבצר ממני להגיע אליו. לכן, כאשר נודע לי כי כנס את"י 2005 יתקיים השנה דווקא בינואר, מיהרתי לסגור תאריכים ולקנות כרטיסים. שמחתי על שהאגודה הזמינה אותי ליטול חלק באחד מהמושבים וכן להציע סדנה, ואף התנדבתי לסייע בתרגום כמה מן הטקסטים הנוגעים בכנס, כך שעוד לפני הגעתי למלון דן בחיפה, הרגשתי מעורבת. נכון, מיקום המלון על ראש הכרמל ובקרבת שניים מהמוזיאונים המפורסמים של חיפה היה נפלא, אך כמה מאתנו ביקרנו בהם במהלך הכנס? התכנית העמוסה לא השאירה זמן רב לשיטוטים, והפעילות התמקדה בעיקר באולמות ההרצאות וסביב שולחנות הקפה והאוכל בהפסקות.

הכנס נפתח במסיבת קוקטייל באולם העגול של המלון, כשנוף לילי מרהיב נשקף מכל עבריו. משם עברנו אל אולם האוכל, ולצלילי רביעייה קאמרית פתחה את הכנס שרה ירקוני, יו"רתנו, ובירכה את המגיעים מקרוב ומרחוק. לאחר ארוחה רשמית משביעה ניתנה לנו ההזדמנות לראות פנים אל פנים את ד"ר אבשלום קור, שעבר בזריזות מקצועית על רשימת באי הכנס ודרש

בשמות המשפחה של כולם. כמנהגו, חידד ד"ר קור, ואף זימר, ואני דווקא התעניינתי בפרטים הביוגרפיים המפתיעים שחלק עמנו בנושא החינוך שקיבל ושהעניק לילדיו.

למחרת פתח את הכנס דוד לנדאו, עורך "הארץ", בסקירה מאלפת של אחד ממיזמי התרגום המרתקים ביותר בארץ. לנדאו, מתברר, הוא "לקוח מרוצה", ולקוח מרוצה הוא שגריר טוב ומקדם מכירות מעולה.

המחלקה למתורגמות באוניברסיטת בר-אילן היא חלק בלתי נפרד מזהותי המקצועית, ושמחתי לפגוש חברות לספסל הלימודים, מרצות לשעבר, ובעיקר תלמידים בהווה ובוגרים צעירים שהצטרפו אל שורות המקצוע. שמחתי עוד יותר לראות שחלקם פעילים באגודה ותרמו גם להצלחת הכנס בחיפה. בחרתי לשמוע כמה הרצאות של תלמידות המחלקה ששיתפו את השומעים במחקריהן, וגם בפרויקט המתורגמות הקהילתית בבתי-החולים, שבו מעורבת האגודה. בעיניי זו דוגמה נפלאה לתפקיד שיכולה למלא האגודה בקידום המקצוע ובהסברתו, כפי שהוכיח היטב הדיון שהתנהל בחדר.

מעולם התרגום הספרותי, בעקבות ניסיון שהיה לי בשנה האחרונה בעריכת ספר מתורגם, ריתק אותי תהליך העבודה המשותפת שתיארו יניב פרקש, המתרגם, ורחל הלוי, העורכת. כמתרגמים, אנו קוראים את טקסט המקור ביראת כבוד, במיוחד כשמדובר בטקסט ספרותי, וכל-כך מעודד לדעת שלא רק אנחנו מקדישים תשומת לב רבה לפרטים הקטנים, וכי גם העורך שלנו עושה זאת כשהוא קורא את תרגומנו. בודד הוא המתרגם בעבודתו, והמשוב שמספק עורך לשוני, גם אם הוא ביקורתי מאוד, הוא הזדמנות נדירה ללמידה בצוותא.

היה לי גם חשוב להיות נוכחת בפאנל בראשות בטי כהן, נשיאת FIT ואורחת הכנס מחו"ל, בנושא הסמכת מתרגמים. הנוכחים בחדר הסכימו שההתנגדות הקולנית לתהליך ההסמכה (התנגדות שהיינו עדים לה בעבר ברשימות הדוא"ל ובשאר הפורומים) הולכת ודועכת, ואולי האגודה המתחדשת בוגרת מספיק כדי להתמודד עם נושא זה. מניסיונה של בטי כהן, התהליך מצריך עבודה מאומצת, וגם מתנדבים מן האגודה שיקדישו את מלוא מרצם וזמנם לנושא זה. המסר של בטי כהן היה כזה: ישנם מודלים רבים של הסמכה, וכל אגודה צריכה למצוא את זה שמתאים לחבריה.

הרצאות נוספות שבחרתי לשמוע היו בגדר הימור בטוח: מרצות שכבר שמעתי בעבר וידעתי שיהיו מצוינות. נהינתי מאוד מהרצאתה של סנדי סילברסטון על תרגום מטאפורות לאנגלית, וגם מהרצאתה המטאורית של חגית רוזנס על נפלאות גוגל. הרצאה זו הייתה ללא ספק המעשית ביותר ששמעתי בכנס, והתמסיר של חגית הפך לחלק בלתי-נפרד משולחן העבודה (הלא-וירטואלי) שלי.

לסיום, תודה לחברי הוועד על העבודה המאומצת, ולכל המרצים שהשקיעו מזמנם ומכישרונם. אין ספק שהרף הורם עוד יותר מאז מעלה החמישה; בפני מארגני הכנס הבא עומד אתגר גדול מחד גיסא, אך גם קהל קשוב ואוהד מאידך גיסא, קהל שיסכים לתת כתף להצלחת הכנס הבא. זה תלוי רק בנו.